

EXPRESSIÓ DIRECTA

Un cicle d'actuacions organitzat pel Setmanari Directa, el Centre Cultural la Farinera del Clot, l'Ateneu Popular 9 Barris, l'Ateneu L'Harmonia de Sant Andreu i La Lleialtat Santsenca amb l'objectiu d'enfortir la xarxa de cultura crítica i construir un model de cultura cooperativa. **Pàgina 10**

La vaga general social convocada el 29 de març va aplegar a centenars de persones al barri, les quals van dur a terme un piquet que va recórrer Sants durant tot el matí. El descontentament es palpà al carrer, tant per la participació de molta gent al piquet com pel 40% dels petits comerços, segons dades de CUP-Sants-Montjuïc.

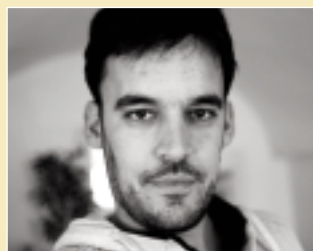
A les sis del matí, la Gran Via va estar tallada en els dos sentits de la circulació durant gairebé una hora. Posteriorment, el piquet es va dirigir cap a les Corts, on l'Assemblea de Treballadors de Qualytel (telemàrqueting) va demanar ajuda davant les amenaces que l'empresa havia fet a qui s'atrevis a fer vaga (podeu llegir-ne més informació a la pàgina 4). Cap a les nou del matí aquesta comitiva va arribar a la plaça de Sants, on estava convocat el piquet central del barri, que es va dirigir a la carretera de Sants. La marxa va continuar cap a la plaça Espanya, i d'allà va anar per la carretera de la Bordeta fins a l'Estació de Sants per incorporar-se finalment al piquet central, convocat al centre de Barcelona. La marxa va continuar cap a la plaça Espanya, i d'allà va anar per la carretera de la Bordeta fins a l'Estació de Sants per incorporar-se finalment al piquet central, convocat al centre de Barcelona.

Durant el dia diversos veïns i veïnes van poder comprovar com havien estat boicotejats diversos serveis. **Pàgina 3**

La vaga general, tot un èxit a Sants

ALBERT GARCIA

Samuel Aranda

Entrevistem el guanyador del premi World Press Photo 2012.

Pàgina 12

Opinió

Conseqüències de la crisi

PÀGINA 2

Sovint els anhels es panseixen, derrotats, quan arribo a casa a posar-me pomada als hematomes que m'han regalat els Mossos d'Esquadra mentre intentava ajudar a resoldre el problema. No hi ha futur, per ara.

Cultura

Sisena edició dels contes antiautoritaris

PÀGINA 10

El 6è certament de narrativa breu organitzat pel col·lectiu Negres Tempestes que se celebrarà a Sants, ens farà gaudir de la lectura de fins a 15 contes.

Arreu

La política lingüística a les Illes

PÀGINA 11

La proposta del PP a les Balears ha arraconat la llengua catalana amb accions repressives molt polèmiques i que han provocat múltiples respostes de la ciutadania mallorquina.

En moviment

L'estafa de les participacions preferents

PÀGINA 8

Les participacions preferents emeses per diferents entitats financeres han suposat una estafa per a un gran nombre de persones, a qui els impedeixen disposar dels seus estalvis.

Los idus de marzo

PÀGINES CENTRALS

Aquesta pel·lícula relata la lluita de dos candidats a les primàries presidencials pel Partit Demòcrata dels EUA: una història d'ambició, lleialtat, venjança i sexe.

La Capitana

PÀGINES CENTRALS

Elsa Osorio ens relata la vida de Mika Feldman, la Capitana: dona, revolucionària i internacionalista. Feldman va haver de travessar mig món fins a trobar, en el context de la guerra civil espanyola i la revolució, l'escenari i el moment que perseguia des de la joventut.

Opinions

Editorials

29-M, jornada de vaga i lluita

La vaga del 29 de març va paraitzar el país. Al barri, molts comerços no van obrir les portes i nombrosos piquets van recórrer els carrers en una intensa activitat conscienciació

Aquesta vaga no era una simple mobilització laboral, era una vaga de consum i social, una jornada de lluita salvatge, l'única manera d'expressar la nostra ràbia contra la precarietat crònica d'aquest sistema. Els carrers cremaven, a voltes literalment, i la jornada evocar la Rosa de Foc. El fum i les fogueres van prendre la ciutat per un dia, les parets van parlar, plenes de saviesa i ràbia, en forma de pintades. Aquest cop no érem, com sempre es diu, «els mateixos de sempre», «quatre incontrolats», «200 violents organitzats». Aquest cop qui cremava, qui s'enfrontava a la policia, qui lluitava pels seus drets de forma directa érem tots i totes. La repressió policial i política no s'ha fet esperar. La policia es va cobrar uns 79 detinguts i segons Felip Puig en seran més; quatre empresonats preventivament —que se-

ran més— i més de 100 ferits. La Rosa de Foc ha estat l'excusa ideal per Interior per començar a amenaçar de retallar drets socials tan bàsics com el de reunió i el de vaga, fins i tot la vestimenta a les manifestacions serà controlada... Unes mesures que es perfilen al més pur estil feixista. Però les seves mesures no ens aturaran en la lluita pels nostres drets i la defensa dels represaliats. La nostra casta política no té gaire memòria històrica, però nosaltres sí, i sabem que les millores laborals i socials del passat no es van aconseguir en un dia, o és que no recorden La Canadenc: després d'un mes de vaga i una forta repressió, el govern decretava la jornada laboral de vuit hores. Perquè la història ens avala sabem que juntes ho podem tot i que la lluita no és cosa d'un dia, ja és hora d'una vaga general indefinida.

La Caixa, estafem?

Arxiconeguda per la seva extensa obra social i, a partir d'ara, número u estatal a l'hora de col·locar preferents: 4.898 milions d'euros estafats

A poca gent li deu sorprendre, a aquestes altures, que una entitat financera actüi sense escrúpols, com en el cas de les execucions hipotecàries i els desnonaments, però l'escàndol de les participacions preferents travessa la línia que separa una pràctica reprovable, perversa si es vol, de l'estafa pura. Les persones que van adquirir aquests productes tòxics (gairebé totes jubilades), ho van fer perquè els van convèncer que es tractava d'un valor financer de renda fixa (primera mentida), d'alta rendibilitat (segona mentida) i que podrien disposar dels seus diners en tot moment (tercera mentida). Eren inversions de renda variable i de caràcter perpetu, però això els empleats de les sucursals no ho deien. Ara, milions de persones tenen els comptes bloquejats i temen pels seus estalvis.

Opinió

Entusiasme

Marc Rude

M'embriaga l'entusiasme en arrossegar-me per la ciutat a la cerca d'un improbable lloc de treball que amb tota seguretat estarà mal pagat. He redactat una llista de les institucions on prèviament he fet el que se m'ha ordenat, i n'he repartit còpies amb l'ambició de convertir-me en una agraïda peça d'un nou engranatge de l'alienació. Reptant per passadissos i despatxos, lliuraré una lluita darwiniana contra la meitat de la joventut del país. Salivaré, submis, davant de qualsevol que passegi la vista pel taulell de carn barata aprofitant les ofertes del supermercat de l'atur, que li permetran comprar-se un xaval per pocs centenars d'euros al mes.

No aspiro a convertir-me en un element productiu de la societat; de fet, la tasca que se'm pugui arribar a assignar segurament consistirà a fer més

desagradable la vida de la resta. Molestar la gent per telèfon o pel carrer, o estafar-la a la porta de casa seva constituïrien preuades oportunitats que no puc deixar escapar. Gràcies al matrimoni empresa-universitat, també he de saber apreciar la vàlua de les «pràctiques professionals» (treballar sense cobrar), inestimable ajuda que em permetrà «fer currículum», que se sol dir.

Per desgràcia, la genètica no m'ha convertit en un «emprenedor», aquesta raça de super-joves eternament enaltits, abanderats del progrés, que mercès al crèdit patern i una llicenciatura a Esade succeiran demà els homes de corbata davant els que avui m'agenollo. Però, imbuït per les consignes imperants («buscar feina és una feina», encara estic esperant que m'arribi la nòmina, o bé «saber-me vendre a mi mateix», sens dubte, la meua preferida), se'm dibuixa un somriure d'orella a orella mentre adopto una actitud hiperdinàmica i d'un optimisme incondicional, convençut que les meves pregarries al Déu del Diner aviat donaran

els seus fruits. Flexible com la plastilina, sempre puc reenfocar la meua trajectòria i fer carrera com a militar, segurata o publicista, contribuint així d'una manera decisiva al benestar i la felicitat col·lectives.

Preocupat que explodin els detectors quàntics d'ironia literària o que em jutgin per abús patològic del sarcasme, he de confessar que se m'acaba la paciència. Així com la ira de la gene-

ració perduda em bull dins de les venes, em consola l'esperança que, tard o d'hora, les flames de la colera proletària arrassin amb fúria bíblica els fonaments d'aquesta societat podrida. Però sovint aquests anhels es panseixen, derrotats, quan arribo a casa a posar-me pomada als hematomes que m'han regalat els Mossos d'Esquadra mentre intentava ajudar a resoldre el problema. No hi ha futur, per ara.

Eurozona. Europa contraataca

Víctor Obregón

Tots els processos globalitzadors tenen un front comú.

En aquest cas, no en va, les elits econòmiques europees van pactar fer renèixer el vell continent de les cendres del feixisme i la Segona Guerra Mundial creant un marc de noves aliances per fer front a la gran potència econòmica imperant al moment, els Estats Units d'Amèrica. Ronald Reagan (president d'EUA) i Margaret Thatcher (homòloga al Regne Unit), van marcar una clara línia a seguir amb les seves polítiques neoliberals que tot i no qualificar en el bressol de la

classe mitja en aquell moment, van canviar el paradigma de les societats occidentals. Aquest model, es basa en la productivitat, l'eficiència mercantil i el lliure mercat com a moral i dogma, havent après ja del passat, aprofitant les situacions històriques com a esquer per a la plebs i amb la fal·làcia de societat meritocràtica, en la qual en teoria, tot ciutadà té les mateixes possibilitats per créixer econòmicament. D'aquesta manera la competència entre conciutadans és ferotge, equipara la lluita entre diferents classes socials a individus d'un mateix col·lectiu, aliena a les persones, fa que l'objectiu de cada una d'elles sigui la recerca de la felicitat en béns materials, i una idea de benestar insaciabile que xoca frontalment amb les necessitats bàsiques d'altri. Europa tenia a les seves mans el model perfecte per cohesionar una societat mai agermanada en una lluita econòmica

en la que els subjectes lluitaven pel mateix tot i no sentir-se del mateix poble. França i Alemanya, van deixar enrere les antigues desavinences per juntar forces i consolidar-se com a potències, amb el «Tractat de l'Elisi» el 1963 i posteriorment el 2001 amb el «Procés de Blaeseheim». Van crear vincles d'importacions-exportacions que avui en dia veiem reflectits en la política econòmica de l'Eurozona, la veritable raó de ser de ser d'aquesta mal anomenada comunitat. Els punts forts d'aquestes economies són la indústria farmacèutica, la de defensa, els vehicles de transport i l'enginyeria de nous dispositius tecnològics. Empreses multinacionals d'aquests sectors van ser clau per a l'augment del PIB en ambdós estats en les anteriors dècades abans de la crisi. Ara bé, aquestes empreses estan involucrades directament en les guerres africanes pels minerals tan preciats a occi-

dent. El coltan (barreja dels minerals columbita i tantalita) és un clar exemple de la devastació patida pel Congo per part dels seus exportadors, Ruanda i Uganda, cap als estats occidentals, on posteriorment les multinacionals el manipularàn i vendran a països asiàtics per a la fabricació de components electrònics: Alcatel, Ericsson, Siemens, etc. són algunes de les companyies que fabriquen o utilitzen components amb aquest mineral concretament. Però no son l'excepció, Àfrica és un continent molt ric en minerals que són manufacturats per empreses europees punteres en alta tecnologia. Gran part de la riquesa econòmica creada per la brillant enginyeria alemanya o francesa està tacada de sang. Sang que abans el vell continent, bandera de l'antiga democràcia, lluitava descaradament amb l'esclavatge i ara lluita de manera hipòcrita dissenyant components letals.

Carta

La policia catalana està boja

Jordi Soler

La jornada de vaga del dia 29 de març va anar passant amb una tranquil·litat relativa, amb els incidents que es poden esperar en una vaga general. Fins i tot a la tarda, l'ambient festiu de tot el centre de Barcelona, on es van aplegar milers i milers de ciutadans i ciutadanes en les diverses manifestacions que s'havien convocat, feien presagiar una jornada completa i fenomenal en contra de la reforma laboral impulsada pel govern.

Uns incidents provocats per grups reduïts van donar pas a la policia a atacar una concentració a la plaça Catalunya de milers de persones: gent gran, famílies, criatures i manifestants de tota mena. Els van atacar i després els van fumigar els i les assistents amb gasos lacrimògens.

Els suggereixo que mirin els vídeos a Youtube, on milers de persones fugen passeig de Gràcia amunt plorant i tapant-se pel fum tòxic. Darrere se senten els trets i les càrregues policials.

Es van equivocar de destinataris? O potser a la nostra policia li és més suculent o senzill atacar famílies en lloc d'atacar els causants dels aldarulls?

Realment, estan bojos de fer-se'ho mirar.

Envia'ns el teu escrit a
laburxa@barrisants.org
o a Can Vies
(Jocs Florals, 42. BCN 08014).

Sants

El 29-M al barri: vaga general i social als carrers de Sants

El rebuig a la reforma laboral i l'encariment de la vida rep un suport parcial entre el petit comerç. D'altra banda, l'Assemblea Indignada de Sants i el Comitè de Vaga del barri desenvolupen la dimensió social d'una vaga convocada amb molt poc marge i en un clima de por als centres de treball, però de gran descontentament social.

Isabel Benítez
Sants

El 29 de març tots els treballadors i treballadores estaven convocats a aturar la seva activitat econòmica, ja fos remunerada o no. Tot i que totes les organitzacions van aplegar-se a la data inicialment fixada pels sindicats d'Euskadi i de Galiza, hi havia dos tipus de convocatories: la de CCOO i UGT, amb l'objectiu de recuperar el seu paper de «negociador» davant del Govern, i la de la resta d'organitzacions sindicals i col·lectius, orientada al rebuig sense condicions no només de la reforma sinó de les retallades i del pacte social signat pels sindicats majoritaris.

El 15-M, l'esquerra política i sindical van fer molt d'èmfasi en la dimensió social que necessàriament havia de tenir la jornada de protesta: aturada de consum, aturada de les tasques domèstiques, de cura, etc., especialment en una situació de reducció de serveis públics i de creixent feminització de la pobresa. Una vaga general i social és una vaga on tothom hi pot participar: una assemblea de dones grans del Gornal van explicar que, tot i no poder participar en els piquets o no poder recórrer a peu mig Barcelona per participar en la manifestació, es quedarien cuidant els nets com a contribució a la vaga. També hi ha el piquet gastronòmic dels i les laioflautes, que van posar una parada de refrigeris per als piquets del matí.

Aquesta és la setena vaga general convocada des de la transició del franquisme i, a diferència d'altres, ha tingut molt poc temps per ser difosa, entesa i divulgada. Gairebé no hi ha hagut espai ni tan sols per explicar la reforma laboral. A més,

s'hi ha de sumar la pujada de les tarifes de la llum, del gas, dels transports, etc. Un escenari de fallida social evident, de por i disciplina gairebé militar als centres de treball que va implicar una tasques de difusió molt accelerades. El tret de sortida va ser l'Assemblea Oberta el dissabte 24 davant del mercat, on es va informar de la reforma laboral i es van posar en comú les tasques de difusió durant la setmana. Els dies previs a la jornada, una cassolada a les 22 hores a plaça de Sants va anar escalfant l'ambient.

Tant el Comitè de Vaga del barri com l'Assemblea Indignada de Sants van elaborar cartells i cartes específiques dirigides al petit comerç, principal activitat econòmica de la zona. Només el dia abans de la vaga es van veure cartells dels sindicats majoritaris al barri.

ELS PIQUETS I LES PROBLEMÀTIQUES DEL BARRI

A les sis del matí, la Gran Via va estar tallada en els dos sentits de la circulació durant gairebé una hora. A continuació, el piquet es va dirigir cap a les Corts, on l'Assemblea de Treballadors de Qualytel (tel·màrqueting) va demanar ajuda davant les amenaces que l'empresa havia fet a qui s'atrevisís a fer vaga (podeu llegir-ne més informació a la pàgina següent). A continuació, la marxa es va dirigir al carrer Joan Güell, per on va discórrer recollint i ordenant les taules i cadires dels pocs bars que hi havia oberts i cridant «Avui no es treballa, és vaga general» i lliurant octavetes als viants convocant a la manifestació de la tarda.

Cap a les nou del matí aquesta comitiva va arribar a la plaça de Sants, on estava convocat el piquet central del barri, que es va dirigir a la carretera de Sants, fent una parada especial a l'Eroski-Caprabo, empresa coneguda per les seves pràctiques antisindicals. La marxa va continuar cap a la plaça Espanya, i d'allà va anar per la carretera de la Bordeta fins a l'Estació de Sants per incorporar-se finalment al piquet central, convocat al centre de Barcelona. Durant el dia diversos veïns i veïnes van poder comprovar com havien estat boicotejats el servei de Bicing i el Mercadona, entre d'altres. A l'Estació de Sants, un agent de seguretat privada es va enfrontar amb una porra al piquet després d'haver abaixat la persiana.

Tancament del supermercat Mercadona pròxim al Districte per l'acció del piquet de centenars de persones. ALBERT GARCIA

Seguiment desigual de la vaga al petit comerç: tanca el 40%

Isabel Benítez
Sants

La CUP de Sants-Monjuïc va fer un seguiment posterior al pas del piquet: el 40% dels comerços van tancar i continuaven tancats al migdia, hores després del pas del piquet tot i que a la tarda es va recuperar l'activitat.

La nota informativa detalla que de cadenes alimentàries només l'Esclat va tancar; el seguiment als mercats ha estat massiu, amb un 75% de parades tancades al de Sants: «La majoria d'entitats bancàries havien tancat, i la totalitat de quioscs.[...] Ha estat trist veure com gairebé tots els forns de pa obrien i només un a l'alçada del metro Badal i un altre a Hostafrancs tancaven. Bars i restau-

rants han seguit la tònica habitual i la majoria han pujat persianes.» Tot i la dificultat d'organitzar una vaga general i d'abast social en tant poc temps, es pot qualificar d'èxit relatiu, tot tenint en compte que per la majoria dels actors convocats i participants, aquesta jornada només tindrà sentit dins si les mobilitzacions continuen, ja sigui l'1 de maig o el 12 i 15 de maig, dates en què s'ha convocat una mobilització d'abast mundial contra els programes de retallades socials.

	TANCAT	TANCAT	OBERT	OBERT
Carrer Rector Triadó	14	48%	14	48%
Creu Coberta i Sants (Consell de Cent i plaça de Sants)	90	54%	66	39%
Sants (entre plaça de Sants i Badal)	40	34%	72	60%
Avinguda Madrid (entre Sants i Joan Güell)	35	30%	73	61%
Sants (entre Badal i Riera Blanca)	46	33%	79	56%
TOTAL CARRETERA DE SANTS	176	41%	217	51%
TOTAL D'ESTABLIMENTS	225	39%	304	53%

FONT: FULL INFORMATIU CUP - SANTS-MONTUÏC

Continua a la pàgina 4

Sants

A PEU DE CARRER

Manifestació nocturna de dones, lesbianes i trans

Silvia Alberich

El darrer 7 de març, al marc de les Jornades d'Acció Feminista Autònoma, se celebrà la manifestació nocturna de dones, lesbianes i trans (DLT), sota el lema «Fem-nos fortes, fem-ho juntes: la nit és nostra».

La manifestació fou tot un èxit i aglutinà unes 500 dones, lesbianes i trans de totes les edats, que arrencaren del parc de les Tres Xemeneies, al barri del Poble Sec, al voltant de les nou del vespre, després de la lectura del manifest, en el qual es reivindicava la presa dels carrers de la ciutat nocturna per fer front a un estat patriarcal de dominació mental i corporal, que intenta mantenir-nos sotmeses sota l'amenaça de rebre violència si sortim al carrer quan és fosc. Així, dones, lesbianes i trans rebutgen l'imaginari de la por i transformen el temor en força col·lectiva.

La manifestació recorregué la Ronda Sant Pau i la Ronda Sant Pere fins a la plaça Universitat, on havia començat la manifestació l'any anterior, en què dones, lesbianes i trans recorregueren els carrers del Raval. L'ambient va ser alhora alegre i combatiu, i només es va veure aigualit per la presència policial: en acabar la manifestació més de 24 dones foren identificades i algunes han estat citades a judici per haver pintat lemes feministes durant el recorregut.

El 7 de març, però, no ha estat l'única ocasió en què les feministes han pres el carrer el darrer mes, destaquen, entre d'altres, la besada, la performance i el cercavila realitzades el diumenge 25 de març a prop de la Sagrada Família, com a resposta als actes organitzats pel grup ultracatòlic i antielecció (contrari a l'avortament) Barcelona és vida; o els piquets feministes organitzats en motiu de la vaga general del 29 de març, reivindicant el treball invisible de moltes dones.

Ve de la pàgina 3

EL PIQUET A QUALYTEL: EXEMPLE D'ABÚS I ARBITRARIETAT LABORAL

L'Assemblea Indignada de Sants, a través de la Comissió Laboral, va demanar que aquelles persones que rebessin coaccions per exercir el dret a vaga ho comunicuessin per donar-hi suport. Així doncs, l'Assemblea de Treballadors i Treballadores de Qualytel (empresa de telemàrqueting que té amb una alta presència de treballadors temporals acomiadats periòdicament per no haver de pagar vacances) va demanar-los ajuda.

Piquets de les Corts, la Marina i Sants van pujar al carrer Marquès de Sentmenat per donar suport als treballadors. «Tinc dret a treballar, comunistes!», va increpar una treballadora des de l'interior de l'em-

presa al piquet. «Les vuit hores, les vacances pagades i l'abolició del treball infantil es van aconseguir amb vagues! I allà també hi havia esquirols com tu!», va rebre com a resposta. La Guàrdia Urbana explicava a alguns veïns de «casa bona» que s'apropaven a deixar la mainada a una guarderia que compartia l'accés amb Qualytel: «Són antisistema». «Dispensi, som treballadors i treballadores», van puntualitzar aleshores algunes de les persones que hi havia concentrades.

Segons treballadors de l'empresa, el seguiment de la vaga va ser un èxit. L'endemà de la vaga, ens han informat que un treballador de Qualytel que prestava serveis a través d'una Empresa de Treball Temporal i que va participar al piquet no li han permès incorporar-se al seu lloc de treball comunicant-li l'acomiadament.

Durant el piquet es van viure moments de tensió al carrer Tarragona quan els amos i treballadors del taller de pneumàtics Punxades amenacaren amb pals de ferro a les manifestants. ALBERT GARCIA

Prohibit jugar a pilota a la Magòria: fins a acabar el nou ambulatori promès?

Dani Martínez
Sants

Als immensos terrenys de la Magòria, originàriament plataforma logística ferroviària dels negocis dels Batlló, actualment només hi ha dos serveis: el petit CAP de la Bordeta, i el Centre Cívic Magòria dins l'estació obra del modernista Doménech i Estapà del 1912. Al centre, fa gairabé un any que els dos camps de fútbol són un desert públic vedat a la ciutadania.

Dins el projecte urbanístic per Can Batlló aprovat al 2006, a la Magòria l'inversió social més important de la Generalitat és un nou ambulatori. El pressupost està aprovat, les obres han d'iniciar-se durant 2012, i serà el primer nou CAP a construir a Barcelona. Amb rang d'Àrea Bàsica de Salut (comparable a les de Numància i Manso), tindrà quatre plantes amb serveis també de metge especialista pels 32.000 veïns de la Bordeta i Magòria-Font de la Guatlla. L'accés serà davant la cruï-

lla del carrer del Corral i el carrer de Viladecans, i l'actual es derruirà per fer habitatges privats. La Generalitat tancà els camps de fútbol gran i infantil fa 10 mesos. Va autoritzar obrir-los un diumenge d'hivern pel Campionat de Petanca de Catalunya. La construcció del CAP no s'ha iniciat encara, i és incompreensible que el recinte públic no s'obri, ni unes hores d'uns dies, per que la canalla i jovent jugui amb amplitud i tranquil·litat seva, i de les seves famílies.

Dubtes entre el veïnat de la plaça Can Mantega

Gemma Parera
Sants

Els veïns del carrer Joan Güell i el seu entorn, i de l'eix comercial de Sants-les Corts han qüestionat a l'Ajuntament la necessitat de construir aparcaments subterranis a la plaça de Can Mantega. Segons ells és probable que actualment la zona no pateixi les mancances d'aparcament que hi havia en el moment en què es va estudiar el projecte, ja que, tal com comenta el responsable d'obres de l'Associació de Veïns del carrer Joan Güell i rogalia, Pep Soler, la construcció de l'aparcament del mercat de Sants solucionaria els problemes dels comerciants i transportistes.

L'habilitació de nous pàrquings i l'actual crisi fan que al barri hi hagi més oferta que demanda. Si l'estudi que demanen veïnat i comerciants es demostrés que els aparcaments no són necessaris, es podria renunciar a la construcció del pàrquing i aconseguir la remodelació de la plaça en aquest mandat, ja que la inclusió d'aquests aparcaments fa augmentar el pressupost de la remodelació i fa posposar-ne la finalització fins al següent mandat.

El Sant Jordi acull la constitució de l'ANC

Roger Sánchez Amat
Sants

Sempre mostrem el nostre orgull quan expliquem que al nostre barri es van engendrar organitzacions com ERC, la CNT o CCOO. Ara podem afegir un altre esdeveniment que tan de bo en un futur puguem recordar amb satisfacció: la constitució de l'Assemblea Nacional Catalana. Potser el Palau Sant Jordi no és al barri, però forma part del mateix districte que Sants, i això ens fa sentir

una mica nostra l'efemèride... Lacte, celebrat el 10 de març va omplir gairebé mig recinte, i va aplegar més de 5.000 persones. Va ser una barreja d'assemblea constituent i acte públic. Deixant de banda els aspectes negatius que mereixerien un altre article, caldria destacar la reivindicació del caràcter assembleari del projecte («una garantia de transversalitat») i l'escàs protagonisme que tingueren els partits. Es va insistir en l'objectiu de construir un moviment de base ampli que treballés per

aconseguir una majoria social favorable a la independència en un hipotètic referèndum. «Aconseguir la independència de la nació catalana» va ser una frase repetida diverses vegades. I d'entre les intervencions, fou la de l'actor Sergi López la que va introduir conceptes més explícits: justícia social, societat igualitària, «Països Catalans lliures i independents», «visca la terra lliure», «de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó». I fou una de les intervencions més aplaudides!

Productes pel cultiu d'exterior i interior

Punt de distribució d'esprais montana

Malabars, incensos i molt més

horaris de dilluns a dissabte matins de 10:30h a 14h tardes de 17h a 20:30h

l'hortet de Sants

Carrer Guadiana 30

horteldesants@hotmail.com Tel. 687 448 422

www.tdk.cat

terra d'escudella

C/Premià, 20 baixos. Sants (BCN) 93 422 16 13

Una taula amb vuit formatges artesans de diverses comarques catalanes

Una oferta única d'embotits de l'Alt Urgell: llongonissa de pagès, fuet d'herbes, bull negre de llengua, pa de fetge...

la Ciutat Invisible

Cooperativa Autogestionària

COMUNICACIÓ GRÀFICA

Et sentis invisible? Nosaltres t'ajudem...

LLIBRERIA CRÍTICA

Més que una llibreria al cor del barri...

RECERCA & INTERVENCIÓ

La memòria de l'alt, les propostes pel demà...

www.lacitatinvisible.coop

C/ RIEGO 35 BARRIS DE DIA (BCN) 93 298 99 47

Peluqueria

Lliure

DEMANEU HORA

Plaça D'Osca 7-11 Local 4

08014 BARCELONA

Tel. 93 298 83 35

El veïnat de Vallespir, 25 guanya la batalla a l'assetjament immobiliari

Després d'un llarg temps d'incertesa, de moltes pressions i una forta lluita, els veïns i veïnes de Vallespir, 25 han aconseguit guanyar el recurs a la sentència que els condemnava a la rescissió dels contractes de lloguer i que els assignava una indemnització de només 8.000 euros. El dret a l'habitatge ha guanyat aquesta vegada a les pressions de l'especulació immobiliària

Gemma Pareira
Sants

Tot va començar fa més de set anys, quan es va cremar el comptador de la llum. Va ser el principi d'una sèrie de nombrosos desperfectes en la finca que la propietat, la família Puigpelat, es va negar a reparar i que van haver d'assumir els mateixos veïns.

Després que el veïnat de l'edifici denunciés als jutjats la propietat, aquesta va iniciar l'any 2006 un procés judicial per declarar l'immoble en ruïna econòmica i, així, poder expulsar els llogaters, que tenien contractes indefinits i de renda baixa, i que majoritàriament eren gent gran que hi havia viscut tota la vida.

El 2010 es va fer pública la sentència que declarava l'edifici en ruïna econòmica, argumentant que les reparacions superaven el 50% del preu de l'immoble, i per la qual cosa s'obligava els llogaters a abandonar-lo.

LA LLUITA COM A CAMÍ...

No obstant això, els veïns de Vallespir, 25 van seguir lluitant per denunciar aquest cas tan evident d'assetjament immobiliari i per recla-

Façana de l'edifici de Vallespir, 25. VÍCTOR OBREGÓN

mar el seu dret a continuar vivint a l'habitatge en condicions dignes. La seva reivindicació ha comptat amb una àmplia solidaritat i suport del veïnat del barri, que s'ha mobilitzat fins a aconseguir que, dos anys després, sigui acceptat per l'Audiència de Barcelona el recurs que obliga la propietat de la finca a reparar tots els defectes estructurals i a respectar els contractes actuals dels inquilins.

... DÓNA ELS SEUS FRUITS

Felip Roca, un dels veïns de la finca, valora molt positivament aquesta sentència: «Estem molt contents que la justícia s'hagi posat a favor nostre, perquè és la compensació a set anys de lluita. Les mobilitza-

cions han tingut molt de valor. Hem anat als jutjats amb pancartes, hem fet una manifestació pel barri, a la que es van sumar el Centre Social de Sants i Can Vies, hem fet molt soroll i ara n'hem obtingut el resultat».

Els propietaris encara poden interposar un recurs de cassació al Tribunal Suprem. Tal com explica el Felip, «si fan un recurs es complicarà tot. Volem que ens deixin tranquils, que no ens treguin de casa. Som persones grans, com faríem ara un canvi de pis, amb el trasllat dels mobles i amb el preu del lloguer que està pels núvols? Aquí tinc un contracte indefinit, però no puc pagar més, no arribaria».

Sant Medir 2012

FOTO: EL 3 CAT

Com cada any, es va celebrar el dia de Sant Medir a la Bordeta. Les comparses van fer una petita cercavila pel barri i van repartir caramels i dolços per a tothom, tot i que els i les més interessades eren la canalla. La jornada es va desenvolupar sense cap incidència i tothom va poder participar-hi alegrement.

Casus Bèlit

FOTO: CASAL INDEPENDENTISTA DE SANTS

El Casus Bèlit ha disputat els quatre primers partits del torneig de Girona amb una victòria, contra el Forn, i tres derrotes, contra Belitaires per només una cana (12 centímetres), Los Primos, que són els actuals guanyadors, i el Casanova Team, per només sis canes (2,2 metres). El cap de setmana del 5 i 6 de maig disputaran tres partits més.

TETERIA MALEA

Novetats:
Botiga Ecològica Teteria
Rebosteria Casolana

Horaris:
de dimarts a dissabte
de 10 a 14 i de 16 a 22
diumenge de 16 a 22
dilluns tancat

c/Riego 16, Sants, BCN
93 334 20 30

La Burxa dóna la benvinguda a en Marcel!

Un nou jove combatiu del barri

Enhorabona, Noe i Sergi!

la Burxa

Anuncia't
laburxa@barrisants.org

Parèntesi

CINE

Los idus de marzo

GEORGE CLOONEY, 2011

De la seva carrera com a director és la quarta pel·lícula de Clooney i, juntament amb «Bona nit i bona sort», la millor de la seva curta filmografia, que també interpreta, escriu i produeix.

Basada en una peça teatral de Beau Willimon, ens relata la lluita de dos candidats

participants a les primàries presidencials pel Partit Demòcrata. El guió es centra en la figura del Ryan Gosling (*Drive*), secretari de premsa del candidat encarnat per Clooney.

Història d'ambició, lleialtat, venjança i sexe, deixa al descobert els jocs polítics capaços de manipular el procés amb la fina-

litat d'aconseguir la victòria, tot això explicat amb un sostingut ritme que atrapa des del primer fotograma. Clooney, adscrit al Partit Demòcrata, ha volgut retratar des de dins del seu partit tots aquests jocs obscurs, evitant així crítiques fàcils dels sectors republicans.

Menció a part mereixen les magnífiques interpretacions de tot el repartiment. A més de Gosling y Clooney, ens trobem amb uns excel·lents Philip Seymour Hoffmann, Paul Giamatti i Marisa Tomei, que fan creïbles a tots els seus personatges.

Li han valgut unes quantes nominacions com l'Oscar al millor guió adaptat i 4 nominacions als Globus d'Or, incloent la de millor pel·lícula dramàtica. Aquest és un bon any per a Clooney, ja que ha estat àmpliament reconegut pel seu paper a *Los descendientes*.

Lancelot

LLIBRE

La Capitana

ELSA OSORIO, EDITORIAL SIRUELA

Quan ens fascina un personatge real, perquè pensem que podria ser de ficció, és quan pensem que la seva vida i obra han estat increïbles. És el cas de la protagonista d'aquesta novel·la: una dona, revolucionària i internacionalista, que va haver de travessar mig món fins trobar en el context de la guerra civil i la revolució, l'escenari i el moment que portava perseguint des de la seva joventut.

L'Elsa Osorio reconstrueix la vida de la Mika Feldman (1902-1992) a partir dels testimonis

de companys i companyes de vida i de batalla; de cartes, documents i manuscrits, per escriure la vida d'una lluitadora que destacà, especialment, per ser l'única dona que arribà a comandar una columna de milicians republicans durant la Guerra Civil. Una reconstrucció valuosa, també, perquè recrea i perfila la xarxa de relacions humanes i polítiques que distingiren aquest apassionant capítol de la història del nostre país.

Nascuda el 1902 a l'Argentina, filla d'una família jueva d'origen rus, Feldman va ser una

revolucionària que visqué el compromís polític amb passió des de ben jove. Abans d'arribar a Europa, començà el seu activisme a la Patagònia amb el grup Insurrexit. Aterrà a Madrid l'any 36, però abans passaria per Berlín i París, i trepitjària l'Estat espanyol per primer cop, per participar de la insurrecció minera d'Astúries el 1934. Una recorregut dels conflictes socials i ideològics més significatius del segle XX, que faria acompanyada del seu marit i company de militància Hipòlit Etchebèhere.

Tots dos s'enrolaren en una columna motoritzada del POUM. A la milícia adquirí, a còpia de pràctica, els coneixements tècnics i militars que farien que els seus companys l'escollissin capitana. El seu paper fou determinant a les batalles de Sigüenza, Moncloa i Pineada de Húmera. El seu comandament fou, a vegades, no només valent, sinó temerari.

L'autora ens apropa a un personatge rodó, ple de matisos i amb una psicologia complexa, turmentada pels dubtes i inseguretats però obligada a prendre decisions amb de-

terminació; dona i capitana, en un context tan masculinista i masculí com el militar; acusada de «desafecta a la República» pels estalinistes i perseguida pels feixistes per ser «la que mana entre els rojos», Osorio aconsegueix commoure'ns amb la profunditat i intensitat d'aquest relat de vida.

La mateixa Mika Feldman, o Etchebèhere, testimonià la seva visió d'aquests anys al llibre *Mi guerra de España*. Malgrat la singularitat de la seva experiència, per la seva autonomia i independència respecte dels partits, Feldman troba, finalment, en el treball d'Elsa Osorio, el reconeixement a la seva trajectòria.

Del treball de l'autora, en destacarem especialment la versemblança i profunditat dels personatges, així com la clara intenció de recuperar històries que corren el risc de caure en l'oblit. Compromís que ja li va valdre el segon premi d'Administració Internacional per la novel·la *A veinte años*, Luz.

Elba S. Mansilla
La Ciutat Invisible

BURXANT ELS BYTES

Vaga cibernètica

En aquesta darrera vaga general convocada a tot l'Estat espanyol, s'ha notat una important organització cibernètica entre els mitjans de comunicació populars.

Tant a Barcelona com a Madrid, s'han organitzat dos centres de mitjans, l'Agència

cia29.net a Barcelona, i Tomalahuelga.net a Madrid, des de on s'han anat difonent les diferents notícies que arribaven als mitjans alternatius.

Així, mitjans com *La Directa* o *Diagonal*, s'han pogut sumar a la vaga general tan-

cant les seves compres a Twitter i webs i deixant aquests centres de mitjans (CM) com a referents d'una vaga general molt cibernètica.

A aquests CM, també s'hi han sumat ràdios lliures, sobretot a Barcelona que emetien tant en la FM com per Internet. A Agència29.net podem escoltar els podCast de

totes les hores d'emissió d'aquesta ràdio.

Sens dubte, una gran feina per part d'aquestes agències comunicatives que han permès difondre per tot l'estat un punt de vista diferent de les mobilitzacions.

A més a més, Twitter ha tornat a agafar importància en aquesta vaga ja que ha si-

gut una de les principals artèries comunicatives dels diferents piquets a tot l'Estat.

Bernal Costa

AURO DECOR S.C.P.

- Sostres de Pladur, escaiola i alumini
- Motllures decoratives, enguixats
- Aïllaments tèrmics, acústics i ignífucs
- Mobles a mida de guix i pladur
- Reformes en general

C/Moianès, 48. 08014 Barcelona
Tel./fax: 93 431 53 21
www.aurodecor.com
info@aurodecor.com

EL TEU DENTISTA DEL BARRI

Dr. Marçal Solanas i Esquerra

ODONTÒLEG Col. num. 2325

Carrer d'Olinelles, 96, 1r.
08014 BARCELONA
Tel. 93.332.04.19
mail: msolanasdentist@infomed.es

ESPAI OBERT

Nou horari: de dilluns a divendres de 18 a 22 h

Ajuda'ns a consolidar econòmicament el projecte: necessitem més socs i sòcies per fer front a les nombroses despeses mensuals!

Contacta amb nosaltres o passa't pel local!

> Col·lecció: Escòtera, Contra-Infos, Biogràfic, Polèmica, Ateneu Llibertari del Poble Sec, Ràdio Sants Una Llibre, Cooperativa de consum crític.
> La coordinadora es reuneix els dimarts a les 20 h

C/Violant d'Hongria, 71, 1r pis, Sants, BCN

Taverna

la banya

- carrer Vallespir, 23 - Sants -

FO BAR

Cafes + Tes
Bieres + Copes
Amanides + Tapes + Entrepans
El Barca en pantalla gegant
Exposicions + Terrassa

Plaça Osea, 12 - 08014 Barcelona
T. 691 55 65 99 + www.fo-bar.com

40 ANYS

Centre Social de Sants

Butlletí especial
Maig de 2012

OMPLIR-SE DE RAÓ I LLUITAR PER ELLA

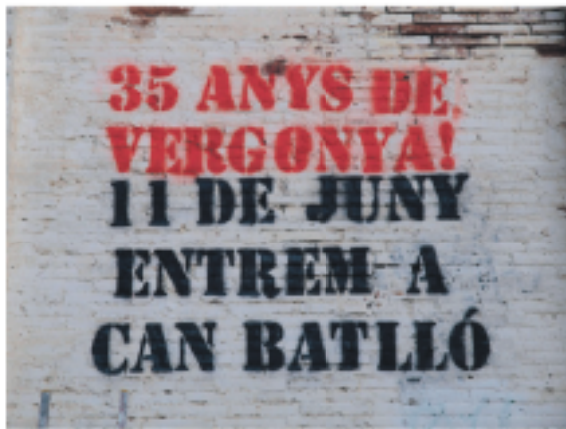
Omplir-se de raó, treballar per proposar solucions, obrir la ma a la negociació i després tancar el puny, si cal, a les mobilitzacions. Aquest ha estat el cercle virtuosos que ha servit per a convertir el Centre Social en un referent de lluita i compromís als barris de Sants.

Només enfrontar-se pot convertir-te en presoner d'un clixé determinat i sovint et fa fàcilment manipulable. Només negociar, acaba convertint-te en un mesell del poder i en un "sisenyor" sense valor ni substància. En el bell mig hem sabut tro-

bar el puntet adequat.

A més, ens omple d'orgull ser uns més en aquesta trama social del nostre barri que l'ha convertit en referent de **barri rebel, irredempt i lluitador.**

Un barri rebel, lleig i de frontera a qui el Centre Social no dubta, quan cal, a posar-se'l a l'esquena i juntament amb molts altres companys sortir a lluitar pel que és just.

Els inicis 8 Una de les primeres campanyes del centre en pro de l'amnistia per als presos, el 1977.

«El president de l'Orfeó de Sants recomanava als seus socis que passessin per la vorera del davant, que això estava ple de comunistes», recorda Josep Xarles, primer president del Centre Social de Sants, entitat que aquest any celebra el seu 40è aniversari. I no mentia. Mossegar, no mossegaven -potser algun sí-, però el número 30 del carrer d'Olzinelles estava ple de joves comunistes, procedents de les comissions de barri que es reunien a l'ermita de Sant Medir, molt a prop. «El rector ens va dir que si ens legalitzàvem, ens cedia aquest local. Així que vam buscar persones que no estiguessin fitxades i vam formar la primera junta», explica Xarles, home de bé de qui ningú sospitaria que fes cap activitat clandestina. «Quan havia de mediar amb l'administració, sempre em deien, però senyor Xarles, què fa amb aquesta

En lloc de patir la crisi dels 40, el Centre Social de Sants compleix quatre dècades en plena forma. La seva última victòria, Can Batlló

MELENA LÓPEZ *El Periódico*

gent, ¿no veu que l'estan enganyant? ¡Són comunistes!» Sobra dir que no, no l'enganyaven.

Les últimes quatre dècades d'història de Sants no es poden entendre sense la feina del Centre Social, nascut encara en dictadura, en el gris 1972. La recuperació del Vapor Vell, de l'Espanya Industrial i de les Cotxeres són els exemples més coneguts (i reconeguts). Però n'hi ha molts altres. L'últim, i no menys sonat, la recuperació ciutadana de l'antic recinte fabril de Can Batlló.

En els primers anys, la inventiva va ser clau per fer visibles les seves reivindicacions sense acabar al calabós. Un bon exemple és el que coneixien com a «manifestacions simulades», utilitzades per reivindicar el parc de l'Espanya Industrial. «¿Bé havíem d'anar a la pista per jugar a bàsquet, no? Doncs quedàvem i ho fèiem tots junts», ironitza el veterà líder veïnal. El primer que van fer una vegada legalitzats va ser la campanya *Cop*

d'ull a Sants. Un grup d'activistes van rastrejar carrer per carrer -i finca per finca- el barri i van fer una radiografia exacta del territori per definir un full de ruta.

Encara que pugui sonar una mica estrany, la primera crisi del moviment veïnal (no només a Sants) va arribar amb la democràcia. Els partits es van legalitzar i molts dels activistes en clandestinitat van ocupar càrrecs de poder, amb la qual cosa van oblidar «la lluita». Aquí va començar una mena de travessia pel desert del Centre Social, que va ressorgir amb inusitada força després dels fets del 12 d'octubre del 1999, en què desenes del joves del barri van ser detinguts en la manifestació anti-feixista. El centre social es va tornar a omplir com en els seus millors temps per rebutjar la repressió policial, cosa que va atraure noves generacions al centre.

La cerimònia oficial del 40 aniversari serà l'11 de maig vinent amb un sopar gala organitzat precisament per Núria Feliu, sòcia d'honor de l'entitat.

40
ANYS

Centre Social de Sants

Butlletí especial
Maig de 2012

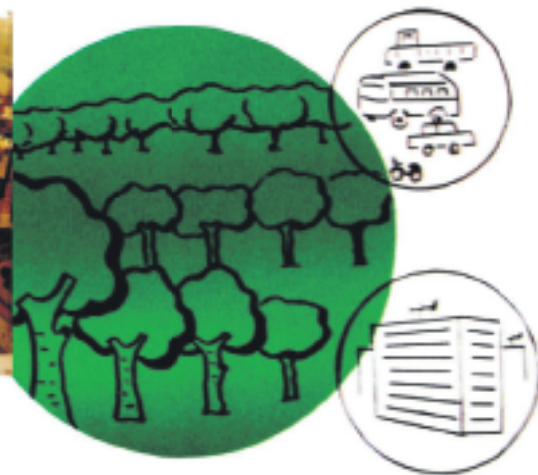
**SALVEM SANTS
DIA A DIA
NI
PAS ELEVAT
NI
MUSEU DEL TRAMVIA**

LA ESPAÑA INDUSTRIAL
Per quan...?
La necessitem
ara
4 de febrer 1979

UPERANT POR VELL

**al CALaix
de la
VERGONYA.**

**les vies,
soterrades!**

Anem CAP A UN BARRI MILLOR

SECRETARIAT D'ENTITATS DE SANTS, HOSTAFRANCS I LA BORDETA
CENTRE SOCIAL DE SANTS

ens tanquem a sant medir!

**salvem sants
tots els dies
can batlló,
l'estació
i les vies**

-DIVENDRES:
19h: Inici tancada
amb repic de
campanes
22h: Passi de video
EL FORAT.

-DISSABTE:
Tot el dia: Xerrades,
berenar
i passi de videos.
22h: Espectacles

-DIUMENGE:
10h: Exposició i tallers.
14h: Dinar popular.

4 i 5 de juny de 2005

40
ANYS

Centre Social de Sants

Butlletí especial
Maig de 2012

AIXÍ ENS VEUEN

Una de les primeres portes que vàrem creuar en aterrar a Sants va ser la del Centre Social, preguntant per un gran recinte industrial mig abandonat a la Bordeta que encara no sabíem que quedaria lligat al nostre futur: Can Batlló. Després hi hem tornat per altres batalles com La Lleiialtat Santsenca. Ara, amb més coneixement de causa, és evident que **no va ser casual que anéssim a parar al CSS**; és un referent històric i pal de paller de moltes persones que volem fer d'aquest tros de ciutat un lloc millor. Per molts Sants!

LaCol, col·lectiu d'arquitectes

La veritat és que, el primer cop que vaig coincidir en una taula de treball amb representants del Centre Social de Sants, en acabar la reunió vaig pensar **"noi, no has començat amb bon peu amb aquesta gent**: hauràs de millorar". I crec que, amb bona voluntat per part de tots, i amb fets, ho vam aconseguir. Quan en una comissió de treball coincideixes amb gent que, malgrat d'inici tinguis punts de partida que poden semblar antagònics i malgrat t'hagin dedicat un parell d'articles a la Burxa pots acabar sumant significa que, quan els objectius són fermes i compartits, les formes queden a part. Salut i Barri!

Pep Sans, ex Gerent del Districte

Voldria felicitar als companys del Centre Social de Sants en la celebració del seu 40è aniversari, per la seva **gran tasca reivindicativa i de treball continuat en la millora de la vida del veïnat dels barris de Sants i la Bordeta**.

40 anys de molta feina i molta dedicació de persones que al llarg d'aquests anys han passat per l'entitat. Tinc el record de companys vostres que han realitzat intervencions memorables en la seu del Districte.

Crec que és un gran moment per gaudir d'aquest aniversari, us desitjo que continueu amb la feina que esteu realitzant i que Can Batlló sigui una realitat el més aviat possible. Moltes felicitats.

Josep Espín FAECH

Al Centre Social sempre hem trobat la porta oberta i la mà estesa, des que érem ben joves, amb les primeres okupacions. Sens dubte, el Centre ha facilitat l'ament dels diferents sectors de Sants, esdevenint un **node imprescindible per articular el teixit d'un barri tan ric com el nostre**. En la seva gent, en especial d'en Josep Pons, hem trobat companys i companyes que ens han ensenyat el valor del compromís i l'actitud oberta cap a les noves generacions. Gràcies per la lliçó de vida!

Elba i Manolin de la Ciutat Invisible

El veig necessari. Som hereus d'una tradició associativa que sempre ens ha fet créixer com a país, i ens ha fet més forts com a poble.

I les associacions de veïns, com el Centre Social, han estat el **pal de paller de la societat civil** per tirar endavant reivindicacions que, un per un, serien impossibles.

Son les entitats com el Centre les que han aconseguit realment l'estat del benestar.

I ara, en temps de crisi, quan les administracions tenen la caixa buida i cal estrènyer-se el cinturó, és quan el Centre Social ha de ser, de nou, **el nucli veïnal solidari, creatiu, vindicatiu i responsable**.

Núria Feliu

Quan al 1988 vaig travessar l'estació per assistir per primer cop a una reunió del Mil·li KK de Sants, no sabia que **aquell esdeveniment marcaria el meu destí**. Conèixer el Centre Social, amb el Pons, la Rosa i la resta acollint-nos, amb les reunions de dissabte al matí amb xibeca i tot, amb les primeres manifestacions al barri i les primeres festes per recollir quartos, em va permetre posar en pràctica totes aquelles inquietuds adolescents que ballaven pel cap. I no només a mi: vam ser un bon grup de gent jove que **ens vam conèixer allà i que vam començar a lluitar per canviar l'estat de les coses**. I que ens hem mantingut fins ara. Tot gràcies al Centre Social.

Roger de Terra d'Escudella

Encara no ets soci/a del Centre Social de Sants? Omple la butlleta:

Nom i Cognoms: _____

Adreça (carrer/plaça/etc): _____

Codi Postal: _____ Població: _____

e-mail: _____ Telèfon: _____

Data de naixement: _____

Quota: Ordinària: 25 € anuals | Especial: 50 € anuals |

Altres: euros mensuals trimestrals semestrals anuals

Forma de pagament: Domiciliació bancària:

Codi Entitat				Codi Oficina				DC		Número de compte												

Data: _____ Signatura del titular: _____

Una vegada omplerta la butlleta ens la pots fer arribar a la nostra adreça postal: Centre Social de Sants – c/ Olzinelles, 30, 08014 Barcelona. També pots enviar les dades per correu electrònic a l'adreça csocialsants@gmail.com. Per més informació pots trucar al telèfon 93 331 10 07

RAS I CURT

«Comprenqué que la guerra era la pau del futur, el més terrible s'aprèn de seguida i el més precís ens costa la vida».

Silvio Rodríguez
«Canción del elegido»

LA CANÇÓ

La gallineta

La gallineta ha dit que prou,
ja no vull pondre cap més ou,
a fer punyetes aquest sou
que fa tants anys que m'esclavitza.
I si em vénen ganes de fer-ne
em faré venir un restrenyiment,
no tindrà cap més ou calent
el que de mi se n'aprofita.
La gallina ha dit que no,
visca la revolució.
A canvi d'alguna gra de blat
m'heu tret la força de volar
però, us ho juro, s'ha acabat!
Tinc per davant tota una vida
i no pateixo pel destí,
que un cop lliurada del botxí
no ha d'haver-hi cap perill
perquè m'entengui amb les veïnes.
La gallina ha dit que no,
visca la revolució.
I els galls que amb mi hauran de dormir
els triaré sans i valents,
que n'estic farta d'impotents
que em fan passar nits avorrides.
Que quedi clar per sempre més,
que jo de verge no en tinc res,
i que, posats a fer, no em ve
d'un segon restrenyiment.
La gallina ha dit que no,
visca la revolució.

Lluís Llach

RACÓ HISTÒRIC

Com seria Sants sense el Centre Social?

El Centre Social de Sants fa 40 anys i per celebrar-ho us presento un article d'història-ficció, imaginant com podria ser el nostre barri sense les seves lluites.

SANTS, 2012

Quan s'obren les portes de l'estació són les 10.15 h. L'AVE ha arribat puntual i quan creuo aquesta porta sento que he retornat a Sants, el meu barri. A primer cop d'ull tot sembla igual, tal com ho recordava. Poc ha canviat des dels anys 70. És cert que l'estació ha crescut i sembla un centre comercial, però un cop al carrer tot segueix igual. A mà esquerra el bosc de blocs de formigó on viuen milers de nous santsencs. Els meus pares sempre han explicat que allà hi havia una fàbrica tèxtil on

treballaven uns 2.000 obrers, però jo no recordo més que la gran porta i els plataners del pati, d'això no en queda res. Abans es veu que en aquest tros de barri hi havia edificis d'una, dues i tres plantes, però amb els blocs de l'Espanya Industrial va augmentar el coeficient de construcció.

Començo a caminar sota els pilars de formigó del pas elevat que ve des de l'avinguda Roma a sis metres d'altura. Em retornen records d'altres temps. El mateix soroll ensordidor d'aquesta via, els mateixos fums de sempre i el mateix paisatge sense llum, com si d'un film futurista es tractés.

Quasi no recordo Salvador Anglada, on molts aparquen els cotxes. Es veu que els

veïns volien convertir-la en la plaça central del barri i canviar-l'hi el nom, però ara tot queda sota el pas. A carretera giro la vista a la dreta, una mica més amunt també hi havia una fàbrica, el Vapor Vell. Seria bonic veure un edifici del segle XIX amb la seva xemeneia al mig de Sants, però tampoc queda res. Amb la manca que té el barri d'escoles i equipaments potser haurien pogut aprofitat algun d'aquests edificis.

A Carretera fa pena veure tantes persianes baixades i els rètols bruts. Imagino que els centres comercials i totes aquestes infraestructures han acabat matant el petit comerç. A la meua esquerra veig les antigues Cotxeres de Sants, bé o millor dit el Museu del Tramvia.

ra. L'ajuntament va obrir el cinturó pel mig del barri, enderrocant tots els edificis que eren a 30 metres per ampliar 20 metres més el carrer. També van enderrocar la plaça de Víctor Balaguer, on hi havia l'ajuntament.

Sí, la veritat és que van trinxar el barri. Hauria sigut tan necessari que els veïns s'haguessin unit per defensar els seus interessos 40 anys endarrere.

Agus Giralt

FOGONS DE TEMPORADA

A l'abril, maduixes mil

La coneguda com a maduixa de bosc, originària de zones temperades del planeta, ha estat substituïda, en gran part, per un híbrid xilè-americà, anomenat maduixot. El seu cultiu va arribar del nou continent a França al segle XIX i avui en dia ja domina tota la producció europea. En aquest cas la bella dita que ens diu que «al pot petit hi ha la bona confitura» no ha permès a la silvestre, petita i dolça maduixa, d'un aroma i un gust característic i únic, vèncer la seva contrincant grassa, grossa i aigua-

lida. Tot i així el maduixot, anomenat maduixa, o fresa per alguns, és una de les fruites més estimades, sobretot per la

canalla que gaudeixen amb el seu gust dolç. La seva forma de cor i el seu color vermell passió ha inspirat poetes, escrip-

tors i pintors, i existeixen llegendes sobre les seves propietats romàntiques i afrodisiaques. L'origen, però, de la planta que creix als marges del bosc, anomenada fraulera, ve de tant antic com els homes que habitaven les ancestrals caver-nes de l'actual Europa i Àfrica. També era consumida i preuada a la Grècia clàssica. Els medievals en consumien quan n'era temporada, encara que no en la mateixa quantitat que les altres fruites de cultiu. És important saber que la fruita, als ulls dels medievals, era sinònim de riquesa, de poder d'adquisició

i per tant de prestigi, així tot allò que era de temporada curta era luxós i desitjat, i la maduixa no podia ser menys. I arribant al segle XXI i ja a terres catalanes dir-vos que aquí es cultiva maduixa, i maduixot, al Maresme, on hi ha un clima propici i uns pagesos que fan meravelles obtenen un fruit de qualitat que competeix amb les seves germanes andaluses. Evocant vells i bells records, redacto uns versos que la meua mare em cantava de petita: «Ai nena si vols venir, al camp a collir maduixes, vigila que quan t'ajupis se't veuran les cuixes!».

Melmejada de maduixes

INGREDIENTS
2 kg de maduixes
900 g de sucre
1 poma
½ llimona

ELABORACIÓ

Per fer una bona melmejada la seva formulació ha de ser rica en pectines perquè el resultat final tingui una textura adequada. Algunes fruites ja en contenen quantitats suficients, com la poma, la pera o la pell dels cítrics, però en d'altres és convenient afegir-n'hi. La pectina es pot comprar en pols a herboristeries o botigues especialitzades, però si us és difícil trobar-ne,

incorporeu una poma a la recepta i el resultat final serà similar.

Netegeu les maduixes i poseu-les a coure en un cassó amb el sucre, el suc de ½ llimona i la poma triturada, sense pell ni llavors. Un cop comenci a bullir deixeu-ho a foc lent durant uns 10 minuts. Tritureu amb el túrmix deixant algunes maduixes senceres. Elimineu l'espuma si n'hi ha, poseu la melmejada en pots de vidre i tanqueu-los. Podeu esterilitzar els pots bullint-los durant 20 minuts en aigua. Al final sí que al pot petit hi ha la bona confitura!

Núria May Masnou

ROIG OLLE

“PEIXOS NOLLA”
Mercat de Sants,
parades 301 a 306 i 340 a 341

Tel: 93-339-55-57
SANTS

Parlem per FER
I **FEM PARLAR**

• 32 pàgines
• actualitat + reflexió
• + de 1300 subscriptores
• + de 80 punts de venda

DIRECCIÓ

WWW.SemanaDirectaInfo

CASTELLERS

SANTS

C/ Vallespir 28 www.borinots.cat

la Burxa
sants i barris veïns

En moviment

EL RACÓ DEL CASAL

L'Esquerra Independentista a Sants

Casal Independentista de Sants

L'Esquerra Independentista (EI) ha evolucionat de forma considerable en els darrers 40 anys, com ho demostren la seva influència en la situació política i social dels Països Catalans o, a nivell intern, la voluntat del moviment de millorar la capacitat d'intervenció sobre la realitat.

Ara, a més, ens trobem en un moment històric, en el marc d'una crisi sistèmica que posa en perill el nostre poble i que amenaça tots els àmbits de la nostra vida: social, econòmic, cultural, lingüístic...

Però també és cert que, per primera vegada, l'EI, de la que el Casal Independentista de Sants en forma part a nivell nacional, es troba davant la possibilitat de desplegar un projecte històric d'alliberament, capaç d'aglutinar majories socials cap a la independència i el socialisme.

Des del casal es vol endegar un debat sobre l'actualitat d'allò que anomenem Esquerra Independentista com a moviment. Definir propostes per a la coordinació dels col·lectius i la munió de col·lectius i persones que la componen, en el marc de Sants i barris propers.

Ahora no només podem deixar de banda, sinó que ha estat una pedra angular des del naixement del casal, la manera de correlacionar-nos amb el moviment popular, social i associatiu del barri, des de tots els seus vessants.

La manera d'actuar del casal, malgrat les pròpies mancances, ha possibilitat la creació d'una referencialitat, més o menys difusa, de l'EI al barri. El treball de la gent a LA BURXA, a l'ABS, a Bastoners, a Diables, la creació des de gent del Casal de Favas Comptades, del Bèlit, de la CAL, etc. hi ha ajudat.

En aquests moments, pretenem fer un salt per aglutinar no només aquells sectors enquadrats d'una manera o una altra dins l'EI. Cal que vertebrarem el teixit construït durant anys mitjançant la col·laboració, generant un òrgan que ens aglutini a totes.

Sense les aportacions de la gent que des del nostre tros de terra i societat que ens ha tocat o hem escollit per viure-hi i lluitar, estem convençudes que el casal esdevindria una eina sobrana.

Ens cal avançar de manera més ferma, coordinada i col·lectiva envers els objectius comuns d'alliberament dels Països Catalans, en una societat sense classes i sense opressió patriarcal, amb la «nostra gent», fent que el casal esdevingui el «seu Casal».

Els afectats pel 'corralito' de les preferents reclamen els seus diners

Més de 300.000 persones a tot l'Estat espanyol ja s'han declarat víctimes de l'escàndol de les participacions preferents. Tanmateix, en conjunt, es calcula que podrien ser més d'un milió —algunes víctimes encara no saben que ho són i a d'altres els fa vergonya reconèixer-ho— les persones afectades pel que ja es coneix com *el corralazo*. En els darrers mesos, els qui tenien preferents han vist com els seus comptes quedaven bloquejats, i la major part dels diners que hi tenien no els podran recuperar fins d'aquí a deu anys.

Pau Rodríguez
Sants

Les entitats, que tenen la paella pel mànec, van oferir una única solució als seus clients. Els van proposar un bescanvi: el 30% del que tenien en participacions preferents es convertirien en bons convertibles en accions, i el 70% restant en deute subordinat. I la majoria ho van acceptar, perquè no tenien alternativa.

Però aquest bescanvi presenta dos inconvenients que encenen els ànims dels usuaris afectats. En primer lloc, els bons convertibles en accions tenen un valor inferior al valor inicial de les participacions preferents, i a mesura que els clients se'ls vagin venent el seu preu caurà en picat —de fet, passats dos mesos ja està al 75% del seu valor inicial. I en segon lloc, el 70% dels seus estalvis, ara deute sub-

Concentració en protesta d'afectades per les participacions preferents a la seu de La Caixa. INTERNET

ordinat, no els poden retirar fins d'aquí a deu anys, un període de temps considerable si es té en compte que la gran majoria d'afectats són jubilats. «Això és un insult a les víctimes», s'exclama Montserrat Gil, membre de la plataforma d'afectats Estafa Banca, entitat que, juntament amb l'associació d'usuaris de bancs i caixes, Adicae, canalitza les seves protestes. Segons aquestes associacions, que el 90% dels afectats siguin jubilats no és casual: porten més anys a l'entitat —hi confien més—, són fàcilment manejable i, a més, acostumen a tenir més estalvis. Els de tota una vida.

PROTESTES CONTÍNUES

L'entitat financera que ha col·locat

més diners en participacions preferents és La Caixa, amb 4.898 milions d'euros, seguida del BBVA, amb 3.477 milions d'euros, i l'antiga Cajamadrid —en l'actualitat Bankia—, amb 3.022 milions. Per això, a Catalunya, la majoria de protestes contra *el corralazo* tenen un enemic comú: l'actualment anomenada CaixaBank, dipositària dels estalvis de la majoria de catalans. Les primeres protestes, a principis de gener —quan va esclatar l'escàndol—, es van dur a terme a la seu central de CaixaBank, i fa dues setmanes els afectats es van concentrar davant Caixa Fòrum, aprofitant que s'hi presentava una exposició de Goya. Era la vigília de la concentració estatal, que a Barcelona va reunir centenars d'afectats a la Rambla del

Poblenou. La seva lluita durarà mentre els quedi dignitat —que no s'esgota, asseguren—, i de moment es concentren cada setmana davant la seu del Consell Nacional del Mercat de Valors (CNMV), a la Borsa de Barcelona, per fer sentir la seva veu i reclamar que els tornin els seus estalvis.

L'ORIGEN DE L'ESTAFA

Les participacions es van comercialitzar a partir de finals dels anys 90, i amb més agressivitat des de l'any 2009, quan els bancs i caixes necessitaven liquiditat. Però en acords de regulació bancària Basilea III, l'any 2010, la CECA —Confederació Espanyola de Caixes d'Estalvis— va aconsellar a les entitats que se'n despreguessin. Això va derivar en un tancament del mercat, fet que va conduir a l'actual situació de *corralito*.

Durant molts anys els empleats de les sucursals —en qui molts clients confiaven— van recomanar les preferents. Deien que era un producte de renda fixa —però era variable—, i que els diners es podrien recuperar sempre —però eren actius a perpetuïtat. Si algú podia retirar els seus estalvis era perquè l'entitat ja havia col·locat prèviament la mateixa quantitat a un altre client. De fet, el gran engany rau en que, en el moment en què una persona adquiria les preferents, els diners passaven a ser del banc.

Caixa Catalunya va col·locar participacions sense previ avís

P. R.
Sants

Veí de Sants, Andreu Miñarro ha vist com a la seva mare, de 82 anys, li col·locaven participacions preferents a La Caixa i a Caixa Catalunya. En el cas de La Caixa, feia 40 anys que n'era clienta, això no va impedir que li comercialitzessin aquests productes tò-

xics. «L'empleat li va dir que sempre podria treure diners en un màxim de dos dies», explica Miñarro, que demana, com la majoria d'afectats, l'anul·lació del contracte al·legant vici de consentiment —és a dir, que no la van informar adequadament. Però si Miñarro està enfadat amb La Caixa, la seva indignació es multiplica quan aborda la qüestió de les preferents a Caixa Cata-

lunya. «La meva mare hi tenia alguns comptes, i quan li van vendre, enlloc d'avisar-la van encolomar-li les participacions directament!», denuncia, «sense dir-li res; d'això ens n'hem adonat ara». «A més, com que està intervinguda pel FROB, CatalunyaCaixa encara no ens ha donat cap solució». «L'únic que sabem és que la meva mare no pot retirar els seus diners».

Nova oportunitat perduda en la llei d'empleades de la llar

Les empleades de la llar porten a les seves esquenes massa injustícia. Dones (94%), pobres i majoritàriament immigrants (61%), són alguns dels estigmes socials que expliquen la precarietat absoluta dels seus contractes laborals, on la legalitat permet tot tipus d'abusos, des de no gaudir ni de l'atur, pensions més baixes o els acomiadaments pràcticament gratuïts, passant pels sous de misèria generalitzats, que en la gran majoria de casos voregen el Salari Mínim Interprofessional, que el govern popular ha congelat en els paupèrrims 641,40 euros per 40 hores de treball setmanal.

Alex Tisminetzky
Barcelona

La darrera reforma de la Seguretat Social, alhora que retardava l'edat de jubilació a 67 anys i rebaixava el 20% de les quanties generals de les pensions, anunciava en grans titulars que milloraria les condicions d'aquest col·lectiu. El govern de Zapatero es va afan-

yar a va fer propaganda de la seva «mesura social», que va obrir els teletextos del dia, i els sindicats CCOO i UGT (que van donar suport a la vergonyosa retallada, ui, volia dir reforma, de pensions d'agost de 2012) van afirmar que, per fi, «gràcies a la seva lluita», les empleades de la llar havien aconseguit equiparar-se a la resta de treballadors.

ANÀLISI REAL DE LA LLEI

Però la definitiva aprovació de la llei, i encara més la seva aplicació, estan demostrant que ni hi ha una substancial millora, ni la finalitat del govern sembla ser aquesta.

Però anem a pams. Amb la nova llei desapareix el règim especial de treballadores de la llar, però, oh sorpresa, es crea unes treballadores «excepcionals» dins el règim general.

I és que, per exemple, aquestes empleades continuen sense gaudir de l'atur per molts anys que hagin treballat, i el seu acomiadament comptarà amb una pírrica indemnització de 12 dies per any treballat, i a més amb el simple (i lliure) «desestiment» de l'empleador (la resta comptem amb indemnitzacions que van de 20 a 33/45 dies), entre molts d'altres exemples. Per tant, i a pesar d'haver-se donat una poques millores, la empleades de la llar continuaran sent una immoral «excepció» dins el mercat laboral.

FINALITATS DE LA NORMA

La pregunta és evident, si no hi ha

una millora, perquè ho han reformat. Digueu-me desconfiat, però tot sembla apuntar a que simplement el govern ha volgut controlar més un règim de la Seguretat Social «especial», profundament precari, però alhora de «lliure» adhesió sense necessitat d'empresari, i que era aprofitat pels més precaris entre els precaris per cotitzar pagant pocs diners, per arribar a les pensions mínimes (i cada cop més minimíssimes), o per obtenir una relació laboral que permetés renovar els papers als treballadors immigrants. Ara tot això s'ha acabat: molts treballadors immigrants no trobaran una forma de cotització «flexible» en aquest règim, dificultant la renovació de residència, i els que hagin cotitzat poc cauran definitivament en el pou de les pensions no contributives.

El resultat no és una millora, sinó que tot apunta que serà més treballs en negre, menys pensions per a les dones, més obstacles pels treballadors immigrants, i amb tota probabilitat més ETT (o ara dites «empreses de serveis»), que cobriran aquesta demanda de treballadors domèstics, on seguiran campant els salaris de misèria i l'exploació més severa, però ara «normatitzada».

I és que amb la nova llei, els empresaris estan obligats a donar d'alta ells mateixos a les seves treballadores, encara que sigui per una hora de treball, i el resultat pràctic és que a la realitat moltes persones que estaven inscrites com a treballadores de la llar

estan passant al treball negre, i moltes altres, passaran en els propers mesos a treballar per a ETT, com (oh, nova sorpresa!) ja ho preveia descaradament la mateixa llei

Un cop més, al topar-se amb la realitat, els discursos governamentals i dels sindicats oficials sobre millores socials resten vuits i sense contingut. Però aquest cop potser s'han passat, doncs ha estat a costa de perdre una nova ocasió per a dignificar de forma real les condicions laborals d'un col·lectiu tant legalment exclòs.

LES EMPLEADES DE LA LLAR I LA RESTA DE TREBALLADORS

Tor seguit us presentem una sèrie de diferències entre les empleades de la llar i la resta de treballadors.

• Sense prestació d'atur

A pesar de la propaganda oficial, el BOE és ben clar: les empleades de la llar no tenen dret a la prestació d'atur, i per tant un cop acomiadades resten sense cap ingrés. Com sempre, el legislador ha volgut deixar constància de la seva mala consciència amb la possibilitat que en un futur incert les empleades de la llar puguin arribar a gaudir d'aquest dret.

• Acomiadament de 12 dies per any treballat

Les empleades de la llar compten amb un acomiadament «sense causa», on el empresari pot acomiadar-les amb un simple «desestiment» (sense haver de determinar cap motiu), que dona dret a una indemnització mínima de 12 dies per any treballat. Si l'empresari no realitza el «desestiment» per escrit, l'acomiadament serà improcedent amb una indemnització de 20 dies per any treballat. La resta de treballadors compten amb una indemnització de 33/45 dies per any treballat, per aplicació de la darrera Reforma Laboral.

• Topall màxim de cotitzacions: 748,20 euros al mes

Les empleades de la llar per molt que cobressin (que no cobren en la realitat) mai podrien cotitzar actualment més de 748,20 euros al mes, que resta lluny i no arriba ni a una quarta part del topall màxim de cotització de la resta de treballadors, 3.262,50 euros al mes. El resultat: pensions mínimes entre les mínimes.

• Integració de llacunes pensions

En el càlcul de les pensions als treballadors «normals» se'ls aplica una cotització mínima als mesos que no han cotitzat. Les empleades de la llar no compten amb aquest benefici, i cada més que no hagin cotitzat significarà

LA BORDETA MON AMOUR

La jornada de vaga general

Comissió de Veïns de la Bordeta

La jornada de vaga del passat dia 29 de març va anar passant amb una relativa tranquil·litat, amb els incidents que es poden esperar en una vaga general. El nostre barri no va ser menys i va participar, com és habitual, en els piquets de barri de Sants.

En una cafeteria a tocar de la carretera, mig oberta, mig tancada, es preguntaven: «Ja vénen?». I, finalment, quan se sentien els petards a prop, l'amo deia: «Tanca la persiana i queda't a dins». I la dependent li contestava: «Ni parlar-ne! Que això no m'ho perdo», i tancava la persiana quedant-se a fora i acompanyant una estona el piquet. Perquè tothom va arribant a la consciència que la violència, el que es diu violència, és acomiadar gent per agafar un parell de baixes per malaltia, o deixar milers de treballadors veterans al carrer, sense cap esperança de trobar una altra feina, i per quatre quartos d'indemnització.

Fins i tot a la tarda del dia de la vaga l'ambient festiu de tot el centre de Barcelona, on es van aplegar milers de ciutadans en les diverses manifestacions, feia presagiar una jornada completa i fenomenal en contra de la reforma laboral.

Uns incidents provocats per grups reduïts van donar el pas a la policia a atacar a una concentració a plaça Catalunya de milers de persones, gent gran, famílies, nens i manifestants de tota mena. Els van atacar i després els van fumigar amb gasos.

Els suggereixo mirin els vídeos a Youtube on milers de persones fugen Passeig de Gràcia amunt plorant i tapant-se pel fum tòxic. Darrere se senten els trets i les càrregues.

Es van equivocar de destinataris? o potser a la nostra policia li és més suculent o senzill atacar famílies en lloc d'atacar als causants dels aldarulls.

un mes a 0 euros, amb una important baixada de les pensions finals.

• Horaris

La jornada laboral màxima dels treballadors és de 40 hores, amb un límit de 80 hores extres anuals. Les empleades de la llar compten amb les mateixes 40 hores màximes, però sorprenentment compten amb unes possibles 20 hores setmanals més de «presència», a les que es poden sumar les mateixes hores extres que la resta de treballadors.

En conclusió, es poden arribar a fer jornades setmanals de més de 60 hores.

Manifestació per reclamar els drets de les treballadores de la llar. ARXIU

Cultura

L'Expressió Directa, amb la primavera cultural

El passat 23 de març va tenir lloc a Cotxeres de Sants la cita del cicle Expressió Directa coorganitzada per Divendres Faràndula, La Lleialtat Santsenca i Can Batlló.

Núria Gurina
Sants

Des de l'organització us volem donar les gràcies a tots i totes per haver fet de la nit un èxit i haver convertit Cotxeres en un gran centre de trobada on compartir xerrades, reivindicacions i música.

Però el cicle no ha fet més que arrencar el vol, i amb l'arribada de la primavera de Sants ens movem cap a l'Ateneu de 9 Barris per celebrar el 6è aniversari de *La Directa* en una gran festa que comptarà amb la presència de Calypso!

Al maig i en plenes Festes de la Primavera, per primer cop i de la mà de l'Harmonia, l'Expressió Directa visita Sant Andreu. L'acte serà a l'aire lliure a la plaça de Can Fabra. Una festa protagonitzada per la rumba de Jaleo Real, l'electrònica mestissa de La Bundu Band i els beats del DJ FdeFunk i el foc dels Diablos de Sant Andreu.

Amb l'arribada del calor, el cicle s'acomiada amb una festa a La Farinera

El concert de l'Expressió Directa el 23 de març a Cotxeres de Sants. **VÍCTOR OBREGÓN**

ra del Clot. La jornada acollirà una taula rodona per debatre el futur dels casals de joves que donarà pas a l'actuació de la Fanfària ContraTiempo i la Transadelica, el nou projecte d'Amparo Sánchez (Amparanoia)

Ens espera una primavera ben farrada de propostes: el concert 6 anys

posant *La Directa* el 21 d'abril a les 19 h a l'Ateneu Popular de 9 Barris, les V Festes de la Primavera el 19 de maig a les 22.30h a la plaça de Can Fabra i el concert de clausura del cicle Expressió Directa el dissabte 26 de maig a les 19 h al Centre Cultural de la Farinera del Clot.

Sisena edició del Certamen de contes antiautoritaris

Oriol Rigola
Sants

Una quinzena de contes seran els que es podran llegir en la sisena edició del Certamen de Contes Antiautoritaris. El resultat és un llibret, que ronda la norantena de pàgines, on el text va acompanyat amb algunes il·lustracions.

Així és com per sisè any consecutiu, el col·lectiu Negres Tempestes i com una extensió de la revista La Rosa dels Vents han organitzat aquest recull literari que busca promoure els valors anarquistes, i llegint-los podem trobar-ne alguns com poden ser la denúncia, la reflexió, la crítica, la transformació social o la solidaritat, entre d'altres. Aquesta transmissió de valors té com a eina transmissora el de la narració en forma de conte, ja que és un gènere que permet amb molta facilitat l'ús de metàfores i exemples.

D'aquesta manera alguns animals, éssers estranys, fins i tot de procedències extraplanetàries són protagonistes de relats més o menys reals, més o menys fantàstics que faran reflexionar a la persona lectora sobre com, quan i perquè aquelles paraules descriuen aquells fets.

Algunes de les autores ja en són fidels escriptores havent participat en anteriors edicions, i en alguns casos fins i tot, participen amb més d'un relat. Els contes es publiquen sota llicència Creative Commons i són publicats en paper i també a la web.

L'objectiu marcat pel col·lectiu és que pel proper Sant Jordi, el llibre ja estigui al carrer i disponible en els punts habituals de distribució.

Més informació a:
<http://certamen.larosadels-vents.cat>

Divendres, Cabaret Faràndula

Assaborint el bon gust de boca que ens va deixar el concert de l'Expressió Directa a les Cotxeres, Divendres Faràndula us proposa una nova cita el proper divendres 20 d'abril a partir de les 21 h. al Casinet d'Hostafrancs.

Núria Alcober
Sants

Aquest cop la cita és un cabaret, el Cabaret Faràndula. Entenem el cabaret com un conglomerat d'actuacions de circ de petit format, àgils i suggerents que aniran succeint per, en conjunt, oferir un espectacle d'escèniques amb

una fina tria d'artistes que regularment es passegen pels diferents teatres i escenaris d'arreu.

Ens meravellaran els malabars del Ramiro, ens sorprendrà la capacitat abstractiva i transportadora del Boni. Riurem amb «Ricky, el professor de tennis» que té a les alumnes del Club de Polo meravellades i ens distraurem i hipnotitzarem amb els plats i les safates que volen dels cambres Joselito i Merche. Obrint i tancant la nit Dj Conguito que des de l'Hospitalet ens portarà la millor selecció de funk que ens introduirà a l'ambient cabaretesc.

Nosaltres proposem un cabaret i vosaltres l'ompliu de Faràndula.

A Divendres Faràndula també hi trobareu espais de difusió de diferents plataformes i col·lectius del barri... i servei de bar durant l'espectacle.

El Cabaret, la nova proposta del Divendres Faràndula. **JORDI JUANET**

Cooperes o competeixes

Des de finals de febrer, els baixos de la seu històrica l'Empar de l'Obrer, al número 15 del carrer Premià, tenen un nou inquilí. L'edifici que acull les federacions de cooperatives de treball, consum i serveis, allotgen també el Coop 57, la cooperativa d'estalvi i serveis financers.

El Coop 57 és una iniciativa de serveis ètics i financers que té el seu origen l'any 1986, en el conflicte dels treballadors de l'editoria Bruguera per mantenir el seu lloc de treball. Deu anys més tard, a partir de les indemnitzacions, els treballadors van fer una caixa comuna per recolzar l'economia social i, sobretot, fomentar la creació de llocs de treball de tipus coo-

Coop57 s'instal·la al barri

Elba Mansilla
Projecte Barri cooperatiu

peratiu.

Des dels orígens i fins a l'actualitat, el Coop no ha parat de créixer. Avui, 375 entitats en són sòcies, i compta amb prop de 1.500 persones col·laboradores. El fons de què disposa és de 10 milions d'euros, que han contribuït a engegar prop de 700 projectes d'alt contingut social, entre entitats, associacions i cooperatives de treball. A banda de l'experiència catalana, la iniciativa està tenint rèpliques arreu de l'estat, que estan rebent assessorament per part del consell rector del Coop. L'Aragó, Galiza, Madrid i Andalusia ja tenen nodes propis.

Catalunya compta amb altres projectes de banca ètica i solidària: el Fiarre, l'Oikocredit, la Fundació Acció Solidària Contra l'Atur i les Comunitats

Autofinançades són les altres iniciatives que, junt amb el Coop 57, promouen l'estalvi ètic, la inversió solidària i el suport a països empobrits. Una nova concepció de caixa que vol posar els diners al servei de la transfor-

MIKI

mació de la societat.

Aquest és l'objectiu compartit per les persones i col·lectius que treballen per la democràcia econòmica des dels fronts més diversos: les cooperatives de producció, treball i serveis; les de consum i distribució; des de les botigues de comerç just, així com des del conjunt d'iniciatives que impulsen i participen de la Xarxa d'Economia Solidària.

La idea d'alliberar el màxim de recursos, humans i econòmics, i obrir cada cop més espais al marge de l'economia capitalista.

L'arribada del Coop 57 a Sants aproparà la idea de l'estalvi ètic al teixit del barri, i se sumará a la xarxa local d'alternatives de treball i consum. Benvinguts i benvingudes!

Arreu

QUÈ ESTÀ PASSANT ALS PAÏSOS CATALANS?

En aquest apartat volem apropar-nos a la realitat del nostre país, des de Salses a Guardamar i des de Fraga a Maó. Des de LA BURXA volem contribuir a la coneixença del nostre passat

immediat, de les problemàtiques actuals, tant socials com ecològiques i econòmiques, i dels moviments populars que ens fan avançar.

Manifestació al barri de Gràcia. ALBERT GARCIA

El govern balear, en contra de la llengua catalana

Des que va arribar al govern de les Illes, el PP ha desplegat una gran campanya en contra de la llengua catalana, fet que ha provocat múltiples respostes per part de la ciutadania mallorquina.

Irene Jaume
Palma

Amb José Ramón Bauzá al capdavant, el govern popular que va prendre possessió del seu càrrec encara no fa ni un any sembla decidit a arraconar la llengua catalana de totes les institucions on governa.

La primera acció que dugué a terme el govern fou eliminar els departaments de Política Lingüística tant al Govern com al Consell Insular. No obstant, el més greu vendria després: la reforma de la Llei de Funció Pública i de la Llei de Política Lingüística. A la primera, el govern pretén que el català deixi de ser un mèrit i passi a ser un requisit. A la LNL el govern propo-

sa suprimir l'article que especifica que les còpies o certificacions expedides han d'estar en català, així com suprimir, també, l'article 9 on s'instà al govern, als consells insulars i a les corporacions locals a promoure i a regular la normalització de la llengua catalana. Amb la modificació de l'article 14 s'obre la porta a la castellanització dels topònims, decisió que es deixa en mans dels consistoris.

A més, a partir del curs que ve les famílies podran triar la llengua d'escolarització dels seus fills i filles. L'esborrany estableix que n'hi haurà prou amb la petició d'una tercera part dels pares i les mares perquè les criatures estudiïn en castellà a l'escola on ho sol·licitin.

Aquestes polítiques ja donen fruits. Per exemple, enguany, un 55% menys de personal de l'administració s'examinà de català, ja que no serà un requisit per accedir a un lloc de treball de l'administració pública.

A tot això cal sumar-hi la castellanització d'IB3, que ja emet totes les pel·lícules en castellà. El servei de correcció lingüística també va ser elimi-

nat i ara la tasca de correcció l'han de dur a terme els redactors. A més, cal tenir en compte l'eliminació de Ràdio Televisió de Mallorca, que emetia íntegrament en català.

GLOSES, XIULADES I PROTESTES

Les decisions per part del govern de Bauzá han estat polèmiques i discutides per amplis sectors de la societat civil. Fou el cas de la introducció de premis en llengua castellana als Premis Ciutat de Palma, els quals sempre havien premiat històricament les obres en llengua catalana. Més de 350 escriptors i escriptores signaren un manifest de rebuig i promogueren el boicot als premis amb un contracte a Can Alcover. A Sa Pobla, més de 150 persones esperaren el president la revetlla de Sant Antoni per rebre'l amb gloses en contra de la seva política lingüística. També trobà reticències en l'acte inaugural de la UIB, on militants d'Endavant desplegaren uns cartells amb el lema de la seva campanya en favor de la llengua que porta per nom «Tenim la paraula: a Mallorca en català». Un centenar de

persones convocades també per Endavant van acabar acorralades i intimidades per la Policia Nacional després de xiular a les autoritats presents als Premis Ramon Llull.

ENLLAÇATS PER LA LLENGUA

Una campanya de sensibilització i defensa del català va omplir de llaços amb la senyera els instituts i escoles de Mallorca. El govern, a través de la Conselleria d'Educació, va enviar una circular a tots els centres educatius demanant la retirada dels llaços. Aquest fet va provocar la resposta d'alguns centres com l'IES Marratxí, que va penjar una cançó a internet en contra de les mesures del govern Bauzá. La directora de Planificació, Inspecció i Infraestructures Educatives, Mercedes Celeste, va anunciar que potser obririen un expedient sancionador a diversos docents, ja que «no es poden utilitzar les aules per realitzar manifestacions o actes polítics» sinó que s'han de dur a terme fora de les parets dels centres.

GAIREBÉ 2.000 A BARCELONA I 50.000 A MALLORCA

Dia 23 de març el col·lectiu Illencs pel català va aplegar gairebé dos milers de manifestants per denunciar l'extermini de la llengua catalana per part del govern balear. La marxa, que va recórrer els carrers del barri de Gràcia, pretenia donar un toc d'alerta a la població de Barcelona i del Principat en general sobre l'apartheid lingüístic que està fomentant el govern balear. A més, pretenia ser una mostra de solidaritat amb la marxa convocada el 25 de març a Mallorca per l'Obra Cultural Balear. La manifestació convocada a Palma va comptar amb la participació de 50.000 persones sota el lema «Sí a la llengua», i és una de les manifestacions més nombroses de la història de l'illa.

En aquesta convocatòria es va voler donar ànims a Jaume Bonet, que va abandonar aquell mateix dia la vaga de fam pels drets lingüístics que portava a terme des de dia 1 de març. Bonet va ser rellevat per Tomeu Amengual que allargà la vaga de fam fins dia 10 d'abril. L'associació Jubilats per Mallorca seguirà fent accions de protesta i diversos actes, que han d'anar perfilant durant les properes setmanes.

Alguns, empresonats per prevenir...

Empresonen 3 vaguistes del 29M per «prevenir» que reincideixin a la cimera del Banc Central Europeu a Barcelona.

... i d'altres passen delinqüent

Personatges com Millet i Jordi Montull, entre d'altres, s'ho miren des de casa després d'estafar diner públic.

SOLIDARITAT

Repressió a la solidaritat

La solidaritat veïnal i social davant les amenaces de desnonament és una realitat estesa que ha aconseguit paralitzar molts desnonaments i demostrar la força del suport mutu per fer efectius els nostres drets.

En paral·lel al creixement d'aquesta mobilització social, ha augmentat també la repressió policial, judicial i mediàtica, com el cas de les persones imputades per intentar evitar el desnonament d'una família al barri del Clot el 25 de juliol de 2011.

Més de trenta persones han estat denunciades acusades de resistència i desobediència, i cinc més d'atemptat contra l'autoritat, per concentrar-se fora i dins de l'edifici la data prevista pel desnonament. Actualment estan en procés judicial i s'espera que entre els mesos de maig i juny arribi la sentència.

El desnonament, que es va produir amb una forta càrrega policial, va deixar sense casa una família amb tres fills que feia vint i sis anys que vivia al pis de lloguer.

Tant pels càrrecs contra les persones afectades com per la quantitat de gent imputada, es tracta d'un dels processos repressius més amplis viscuts fins ara en casos de solidaritat amb els desnonaments.

Xarxa d'Intercanvi de Sants

Ja falta poc pel mercat d'intercanvi de Sants, que es celebrarà el proper diumenge 15 d'abril a la plaça Bonet i Muixí (darrere les Cotxeres de Sants) on s'intercanvien objectes sense intermediar els diners. Una bona manera de donar la benvinguda a la primavera, ja que ens podem desfer de l'hivern i renovar el nostre armari omplint-lo de cara al bon temps!

Els mercats no només tenen la finalitat de bescanviar objectes que ja

no utilitzem per altres, sinó que també són una molt bona ocasió per canviar objectes de manufactura pròpia.

Animeu-vos, tots sabeu fer alguna cosa que ens pot fer servei als altres! Us assurem que, si porteu per exemple, un pastís, us el treuran de les mans i fareu una pila de canvis! També seria fantàstic que portéssiu coses artesanals que us agradi fer, com bosses, bijuteria, etc.

Per últim, us hem de comunicar

que les retallades també han arribat a la Xis. Sembla difícil, ja que la xarxa funciona sense diners! El problema és que havíem arribat a un acord per utilitzar les taules i cadires de les Cotxeres de Sants, però les ja esmentades retallades segurament faran que en un futur ens quedem sense aquest servei. El proper mercat encara tenim solucionat el tema de les taules i cadires, però us demanem que porteu vallets i cartrons grans i rígids (com

els que emboliquen les neveres noves), per a que els puguem emmagatzemar de cara als futurs mercats.

Salut i bons canvis!

Més informació a:
<http://canbatllo.wordpress.com/plataforma/>
<http://intercanvis.sants.org/>

SAMUEL ARANDA: «Tots en el món ens assemblem més del que creiem»

Samuel Aranda és un reporter gràfic de Santa Coloma de Gramenet que s'acaba d'aconseguir el premi World Press Photo of the Year. Aranda va començar a treballar com a fotògraf per als diaris *El País* i *El Periódico de Catalunya* amb tan sols 19 anys. Dos anys més tard va viatjar a l'Orient Mitjà, on va cobrir el conflicte palestino-israelià per a l'agència EFE. El 2004 comença a treballar per l'AFP, que cobreix històries d'Europa, l'Àsia, l'Orient Mitjà i l'Àfrica. Ara, a propòsit de la seva breu estada al país, LA BURXA no desaprofita l'oportunitat per mantenir-hi una petita conversa entorn el paper del fotoperiodisme en la informació.

Àngel Bravo Almirall
Sants

Una imatge val més que mil paraules?
Una imatge es complementa amb un bon text, i han de servir ambdós junts per a documentar i denunciar.

Quan i com vas sentir que Iemen et cridava?

Va ser una cosa molt pràctica, estic totalment enamorat del món àrab, i el diari pel que treballa, el *New York Times*, necessitava algú a Iemen i m'agradava la idea de descobrir el país aràbig.

Parla'm de la foto guanyadora del World Press Photo 2011. Com va ser el teu enfrontament amb aquesta

escena?

La situació no era diferent de moltes altres situacions, «forces de seguretat», és a dir, exèrcit i policia, disparant sobre manifestants desarmats. Els franc tiradors començaren a disparar sobre la manifestació i ens refugiarem a una mesquita que utilitzaven com a hospital. Allà hi eren Fátima amb el seu fill Said en braços, vaig fer la foto amb respecte, i vaig seguir treballant.

La crítica argumenta l'èxit de la imatge amb la seva similitud estètica amb la Pietat. Què opines al respecte?

Sempre necessitem etiquetar-ho tot, és un defecte de la nostra cultura. El que et puc dir és que no hi havia cap tipus d'intenció. Sóc ateu. Però si els debats sobre la Pietat, etc., serveixen per parlar de Iemen, ben vinguts siguin.

Creus que simbolitza l'essència de la primavera àrab? Ens pot ajudar a entendre el món àrab?

El que crec és que és més fàcil per al·lucinar d'aquí que d'allà. Però si els debats sobre la Pietat, etc., serveixen per parlar de Iemen, ben vinguts siguin.

ge així que amb una de violència enmig del desert, com les de Líbia. I que per això han premiat aquesta imatge.

T'ho deuen haver preguntar fins a la sacietat: quina creus que és l'essència del «bon» fotoperiodisme?
Ho vaig escoltar fa poc de David Ai-rob: fotografiar en silenci i simplement documentar.

Ens pot ajudar a entendre conflictes tan cronificats com ara el de Palestina que vas cobrir al·lucinar de la teva carrera professional?
Bàsicament jo resoldria aquesta pregunta dient que en els països on «nosaltres» —occident— no hi tenim interessos, les coses van bé.

Fins a quin punt el fotògraf ha d'estar vinculat a l'entorn que retrata?
Per mi, és bàsic. M'agrada passar llargues temporades als llocs on vaig i identificar-me amb la gent.

Què és el que t'interessa despertar en el públic que observa el teu tre-

ball?
Que almenys serveixi perquè es preguntin: «per què passa això?», i de vegades aconseguim canviar petites coses amb les nostres fotografies.

De català a català, creus que hem de viatjar a d'altres països per entendre més de la nostra realitat? El nostre barri és un espai massa petit per viure?

Crec que ja definir-se com a català és una trava, crec que els polítics ens ofereixen etiquetes i nosaltres escollim. Avançaríem molt si ens definíssim com a ciutadans del món. Tots en el món i en totes les cultures ens assemblem molt més del que creiem. Tots volem el millor per a nosaltres i viure tranquils.

Tu que has viscut de molt de prop les revoltes àrabs, consideres que ens poden servir d'inspiradores per a moviments com el 15M?

Crec que aquí estem massa «calmats», no crec que puguem canviar el sistema actual, tot i que m'encantaria ser-ne testimoni.

La imatge guanyadora del World Press Photo 2011: durant la primavera àrab, al Iemen, una mare abraça el seu fill ferit. SAMUEL ARANDA

Vinyeta

Agenda

[A partir de l'1 d'abril]
Exposició: Cartells commemoratius dels Jocs Olímpics de Barcelona 1992 en la celebració del 20è aniversari. [Lloc: Seu Amfora, c. Alpens, 32; Organitza: Grup d'Opinió Amfora]

[DISSABTE 14 d'abril]
Passejada d'Urbanisme. Arqueologia urbana: Turó de la Rovira. [Organitza: Grup d'Opinió Amfora]

[DIUMENGE 15 d'abril]
10.00 | Mercat d'Intercanvi de Sants. [Lloc: Plaça Josep Pons; Organitza: Xarxa d'Intercanvi de Sants]

[DIVENDRES 20 d'abril]
20.30 | Debat Obert: parlem de llibres amb l'autora Cristina Fallaràs. [Lloc: Alpens, 32; Organitza: Amfora]

[DISSABTE 21 d'abril]
20.00 | Cafeta per l'autogestió del programa El Tret Informatiu, de Contrabanda FM. [Lloc: Can Vies]

[DILLUNS 23 d'abril]
Diada de Sant Jordi: recull la teva rosa artesana i el teu llibre, i participa al II Certamen literari. [Lloc: Alpens, 32; Organitza: AmforaCan Vies]

[DISSABTE 28 d'abril]
19.00 | Gran concentració davant dels ajuntaments per aturar la sentència del Tribunal Suprem contra l'escola en català. [Voluntaris per fer-ne difusió: info@escolaencatala.cat. Organitza: Escola en català]

DIVENDRES FARÀNDULA:
[DIVENDRES 20 d'abril]
21.00 | Cabaret Faràndula. [Lloc: Casinet d'Hostafrancs; servei de bar durant l'espectacle. Entrada: 5 euros.]

Si voleu que les activitats del barri que organitzen les vostres entitats apareixin a l'agenda de LA BURXA, no dubteu a posar-vos en contacte amb nosaltres: laburxa@barrisants.org